

Regjering Midlerne, thi der var 5—5½ Maaned tilbage af Finantsaaret; Dvsket om at fremkalde en Oplosning blev opfyldt af den daaerende Regjering, og man fortsatte en Forhandling, som havde sin politiske Betydning. Altsaa har man fra Oppositionens Side — hvor skarp man end har kunnet være mod en Regjering paa andre Omraader, ja, selv om man vedtog Resolutioner om, at man ellers ikke kunde forhandle med den — altid erklæret, at man vilde fastholde Kontinuiteten med Hensyn til Loven ved ordinære Bevillinger. Det er derfor ikke Folkethingets Skyld, at vi staa, som vi staa og har staaet nu paa tredie Aar. Folkethinget tilbød to Gange den sædvanlige midlertidige Finantslov, som ved Sædvaneretten var bleven et Stykke af vor Forfatning, tilbød den i 1885 endog den sidste Eftermiddag umiddelbart før det nye Finantsaar. Det er blevet bemærket og med fuld Ret, at det var Skridt af ganske extraordinær Bessaffenhed, der da foregik i Landstinget, dels ved den første Forkastelse af den midlertidige Finantslov i Begyndelsen af Marts og dels ved den anden Forkastelse den 3te Marts om Eftermiddagen, og hvortil Finantsministeren, Conscilspræsidenten, ikke havde et Ord at sige, ingen Bemærkning at gjøre. Han forsøgte end ikke at opklare de Misforstaaelser, som vare komne frem under Diskussionen, hvad Ministrene efter min Mening burde paatage sig — derfor har vor Forfatning jo givet dem Ret til at møde i begge Thingene — særlig paa en Tid, da Forhandlingerne fulgte saa rask paa hinanden, at intet Skriftligt kunde foreligge om dem. Men det gjorde man ikke. Man stillede Fordringer til Oppositionen om Finantslovens Ordning, men negtede samtidig Forlængelse af Forhandlingsfristen, man vilde ud i den akute Krise den 1ste April. De Tilbud, Folkethinget gjorde, Tilbud om yderligere Forhandlinger, om Kættelse og Tillæg og Forbedringer, viste noksom, at Folkethinget var villigt til at give selv dette Ministerium, som var vedblevet at bestaa efter Valgdagen den 25de Juni 1884, en ordinær Finantslov. Altsaa, det er ubestrideligt, at Oppositionen her til Lands aldrig har villet negte en Regjering, hvor skarpt den end stod imod den, en lovlig Bevilling til at regjere med, naar dermed den lovlige Orden kunde fortsættes, det vil sige, naar Regjeringen i Forveien stod paa Lovens Grund. Men naar Regjeringen uden Spor af Nødvendighed, fordi den foretrak at fortsætte i Stedet for at bøie sig for Grundlovens

Bud, gik udenfor Loven som i 1877, da sagde Oppositionen enstemmig: Ingen Finantslov til dette Ministerium! En Del af Oppositionen gik kort Tid efter en anden Vej, og Ministeriet fik atter lovlig Grund under Fødderne. Den kunde altsaa begaa dette og atter søres tilbage indenfor Grundloven. Den 1ste April 1885, da det andet og endnu langt værre Brud paa Grundloven skete, var den almindelige Mening den: Nu aldrig mere! Dette Ministerium kommer ikke paa lovlig Grund ved Folkethingets Votum! Jeg tror, at det var den Gang den almindelige Mening, og det er min endnu, min personlige. Jeg kan ikke stemme for en Finantslov til dette Ministerium, da det staaer, som det staaer, paa en selvtagen Grundlov. Altsaa, jeg vil aaben og ærlig osv. Forhandling om Finantsloven, jeg vil være med til at drøfte enhver Sag, som det blev sagt, efter dens eget Indhold uden nogenformelt Hensyntagen til, hvem og hvilken, Høre og Bense — det Sidste skal jeg dog gjerne stryge — til hvilkenformelt Regjering, der skal administrere med denne Finantslov, naar det blot ikke bliver en provisorisk Regjering, en Regjering, der har begaaet, hvad vi Alle have sagt uden Modsigelse — og det kan jo heller ikke modsiges — Grundlovsbrud. Det forekommer mig, at det for mit personlige Bedkommende — jeg taler kun i mit eget Navn — er aabent nok, det mangler ikke i Tydelighed. Jeg ser gjerne, at Folkethinget bearbejder denne Finantslov, lægger den til Rette, men jeg ønsker, at det skulde være sket med den Erkjendelse, at for dette Ministerium er dette Arbejde ikke gjort. Dersom der skulde være, hvad der ikke er, et Flertal i denne Sal for denne Betragtning, vil det bethyde, at der til Foraaret, naar Finantsloven bliver færdig, foreligger en Finantslov, som vi ville unde en grundlovstro Regjering. Man kan endog i Betænkningen anføre forskellige Ting, med Hensyn til hvilke man vil være villig til yderligere Indrømmelser overfor en saadan Regjering, om saa skulde være. Men dette Ministerium, som tre Gange har valgt at gaa til Hans Majestæt Kongen for selv at bevilge sig en Finantslov efter Recepten: Hvad vi have forlangt i Finantslovsforlaget, paa forventet Tillægsbevilling og endog i Vædringsforslag, som ikke ere trykte eller omdelte, betragtes som Basis for Bevillingerne — at det er gaaet saaledes til, viser den sidste Statsrevisionsbetænkning om ikke andet — en saadan Regjering, der 3 Gange har gjort dette, burde vide lige overfor Folkethinget, at den Vej har den fremdeles at